

ת"פ 34222/02/20 - מדינת ישראל נגד מזהר הייב

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 34222-02-20 מדינת ישראל נ' הייב

בפני כבוד השופט - ס. הנשיא ניר מישורי לב טוב
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מזהר הייב

הנאשמים

גזר דין

מה דינו של נאשם אשר פרץ לשלושה כלי רכב בשני מועדים שונים , גנב מתוכם רכוש וביצע עבירות נלוות
ומה דין הבקשה לחילוט הרכב באמצעותו בוצעו העבירות ?

רקע

1. הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן באישומים הבאים ובעבירות
הבאות:

במסגרת האישום הראשון הורשע הנאשם בביצוע העבירות הבאות:

- א. **פריצה לרכב** - עבירה לפי סעיף 413' ספא לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").
- ב. **גניבה מרכב** - עבירה לפי סעיף 413'ד (א) לחוק העונשין.
- ג. **ניסיון הונאה בכרטיס חיוב (2 עבירות)** - עבירה לפי סעיף 17 רישא לחוק כרטיסי חיוב , תשמ"ו - 1986 + 25 לחוק העונשין.
- ד. **חבלה במזיד ברכב** - עבירה לפי סעיף 413'ה לחוק העונשין.

במסגרת האישום השני הורשע הנאשם בביצוע העבירות הבאות:

- א. **פריצה לרכב** - עבירה לפי סעיף 413' ספא לחוק העונשין.
- ב. **גניבה מרכב** - עבירה לפי סעיף 413'ד (א) לחוק העונשין.
- ג. **חבלה במזיד ברכב** - עבירה לפי סעיף 413'ה לחוק העונשין.

ד. **שיבוש מהלכי משפט** - עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

2. על-פי המתואר בחלק הכללי בעובדות האישום המתוקן בהן הודה הנאשם, במועדים הרלוונטיים לאישומים המפורטים מטה היו הרכבים הבאים בשימוש המתלוננים אשר חנו את הרכבים בסמוך לשער הסמוך לאתר חמת גדר (להלן: "השער"):

א. טויוטה מספר לז 811-02-301 - פל"א 50840/2020 (להלן: "רכב א'") שהיה בשימוש של גב' שלי אן אוקסמן (להלן: "שלי אן").

ב. קיה מספר לז 93-445-63 - פל"א 54529/2020 (להלן: "רכב ב'") שהיה בשימוש מר דניאל יצחק (להלן: "דניאל").

ג. טויוטה מספר לז 84-596-79 - פל"א 54542/2020 (להלן: "רכב ג'") שהיה בשימוש גב' אביטל אחיאל (להלן: "אביטל").

המתלוננים הגיעו לבלות במקום להנאתם.

במועד הרלוונטי לכתב האישום החזיקה שלי אן בכרטיסי אשראי הבאים (להלן: ביחד "כרטיסי האשראי"):

א. דירקט המסתיים בספרות 3537 (להלן: "כרטיס דיירקט").

ב. קאל המסתיים בספרות 6239 (להלן: "כרטיס קאל").

הנאשם פרץ לרכבים הללו כפי שיתואר להלן באופן שנטל לידו אבן ובאמצעותה ניפץ את חלונות הרכבים לעיל, פתח את דלתות הרכבים, נכנס לתוכם, נטל ונשא מהם ציוד כפי שיפורט להלן.

במועד הרלוונטי לכתב האישום, עשה הנאשם שימוש ברכב שבבעלות אשתו, גב' יוסר עוקלה הייב, מסוג טויוטה קורולה לז. 58-481-30 (להלן: "רכב הנאשם").

במסגרת האמור באישום הראשון, בתאריך 03/02/2020 בין השעות 16:15 ל-17:30 במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה הגיע הנאשם לשער, נטל לידיו אבן ובאמצעותה שבר את חלון נהג רכב א', פתח את הדלת ונכנס לרכב. אז לקח לידיו הנאשם ג'קט גינס שהיה ברכב ובו ארנק שבתוכו היו בין היתר כרטיסי האשראי אז נכנס לרכב הנאשם ועזב את המקום.

בהמשך לכך, נסע הנאשם לתחנת הדלת פז בצומת צמח וניסה לעשות שימוש בכרטיס דיירקט בסכום של 200 ₪ ללא הצלחה. אז נסע הנאשם לתחנת הדלק פז במפגש ארבל גם שם ניסה הנאשם לבצע עסקה בכרטיס קאל בסכום של 200 ₪ - שוב ללא הצלחה.

לאחר מכן, במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה, הגיע הנאשם ליער הסמוך ליישוב מג'ד אל כרום ושרף את כרטיסי האשראי.

על פי האמור באישום השני בתאריך 05/02/2020 בין השעות 17:00 ל-20:00 בשעה מדויקת שאינה ידועה למאשימה, הגיע הנאשם לשער, נטל לידיו אבן, שבר את חלון הנהג של רכב ב', נכנס לרכב ולקח ממנו מצלמה מסוג סוני בשווי 10,000 ₪.

בהמשך ובסמוך לכך, ניגש הנאשם לרכב ג' ובאמצעות אבן שבר את החלון הקדמי הימני ואת השמשה האחורית, פתח את הדלת ונכנס לרכב וממנו לקח שני ארנקים שהכילו תעודות זהות, רישיון, כרטיסי אשראי וכרטיס מתנדב חילוץ והצלה של אביטל וכן נשא ונטל רמקול נייד של חברת JBL ומעיל פליז עליו כיתוב של בני עקיבא.

לאחר מכן, במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה, הגיע הנאשם ליער הסמוך ליישוב מג'ד אל כרום ושרף את המסמכים המזהים.

3. ביום 18.2.20 הצדדים הגיעו להסדר טיעון דיוני לפיו כתב האישום יתוקן, הנאשם יודה ויורשע בעובדות כתב האישום המתוקן והנאשם ישלח לקבלת תסקיר שירות המבחן בעניינו מבלי שזה יחייב הצדדים בתוצאותיו.

4. תסקירי שירות המבחן :

בעניינו של הנאשם הוגשו שני תסקירים.

מהתסקיר הראשון אשר הוגש ביום 2.7.20 עולה כי הנאשם אינו עובד ומתקיים מקצבת הכנסה, מסר כי חב חובות רבים בהוצאה לפועל, בעברו הרשעה בגין עבירת מעשה מגונה בכוח או איומים משנת 2008, לדבריו ביצע העבירות עקב מצוקה כלכלית ורגשית, באישום הראשון לקח הרכב כדי להירגע ומצא עצמו ללא שתכנן זאת בחמת גדר אך לא ידע להסביר כיצד מסתדרת מצוקה כלכלית עם הוצאות נסיעה (דלק) למקום כה מרוחק, ההחלטה לפרוץ לרכב היתה רגעית, ניסה לתדלק באמצעות הרכוש הגנוב ללא הצלחה ושרף כרטיסי האשראי כדי שלטענתו לא ימצא אותם אדם אחר והאשמה תוטל על אותו אדם. בשל קלות ביצוע העבירה חזר למקום אחרי יומיים, נהג בדומה לאירוע הראשון ולא הצליח להסביר כיצד פעל ממצוקה כספית למרות אי הצלחתו באירוע הראשון.

הנאשם חש בושה וצער על מעשיו וכי אינו מבין מדוע ביצע המעשים המיוחסים לו. שירות המבחן מתרשם כי הנאשם ביצע העבירות על רקע רצונו לשפר את מצבו הכלכלי ולהשיג כסף בזמן קצר וללא מאמץ. עוד התרשם שירות המבחן כי מאופיין באישיות בלתי מגובשת ואימפולסיבית כשברקע למעשיו תכנון מוקדם, מתקשה להכיר בדפוסי התנהגותו ומשתמש בתירוצים והצדקות להתנהגותו. גם הבעת החרטה באה על רקע מחירים אישיים שמשלם.

לאור האמור לעיל סבור שירות המבחן כי לא ניתן לשלול רמת סיכון להישנות עבירות דומות בעתיד, הנאשם אינו בשל לערוך התבוננות פנימית מעמיקה בדפוסי התנהגותו ושירות המבחן לא בא בהמלצה על חלופות ענישה או שיקום העשויות להפחית מהסיכון להישנות עבירות נוספות.

בדין יום 13.7.20 הצהיר הנאשם כי לא הובן היטב במהלך הכנת התסקיר בשל קשיי שפה וכי ממבקש להירתם להליך שיקומי. לפיכך ולאחר שבית המשפט הבהיר לנאשם כי טרם גיבש עמדה עונשית בעניינו ואין בכך כדי ליצור ציפייה בלב הנאשם, הורה בית המשפט על קבלת תסקיר משלים בעניינו.

מהתסקיר המשלים אשר הוגש ביום 16.9.20 עולה כי לא חל שינוי של ממש בעמדות הנאשם ומצבו, מתקשה למצוא תעסוקה, טען כי ביצע העבירות באופן אקראי ולא מתוכנן והתקשה להסביר הפער בין מצבו הכלכלי לנסיעה אקראית למקום מרוחק מביתו, שירות המבחן התרשם כי אינו מכיר בהתנהלותו הבעייתית ודפוסי אישיותו שהובילו לביצוע העבירות, התרשמו מחוסר אמינות בדבריו וקושי לשתף בפתיחות. מכאן ששירות המבחן לא בא בהמלצה על חלופת ענישה או שיקום במסגרת השירות שעשויה להפחית מרמת הסיכון להישנות עבירות בעתיד.

5. חוות דעת הממונה על עבודות השירות -

בתאריך 4.11.20 הורה בית המשפט, טרם גיבש עמדתו לעונש הראוי בתיק, על הגשת חוות דעת הממונה על עבודות השירות בעניינו של הנאשם.

מחוות הדעת אשר הוגשה ביום 2.12.20 עולה כי הנאשם נמצא כשיר לריצוי מאסר בעבודות שירות במועצה הדתית כרמיאל החל מיום 2.2.21.

6. טיעוני הצדדים

טיעוני הצדדים נשמעו בשתי ישיבות שונות שעה שבמסגרת הטיעונים לעונש נשמעה גם בקשת המאשימה לחילוט הרכב מושא כתב האישום ולאחר שנשמעו עדויות הנאשם והמשיבה - אשתו במסגרת דיון הבקשה לחילוט (ר' התייחסות בהמשך).

טיעוני ב"כ המאשימה :

טיעוני המאשימה :

א. ב"כ המאשימה הגיש גליון רישום פלילי של הנאשם (ת/1).

ב. עתירת המאשימה הינה להטלת מאסר בן 16 חודשים, מדובר בשני אירועים שונים עם מתלוננים שונים למרות שמדובר במועדים יחסית סמוכים ויש ויש מקום לקביעה של שני מתחמים שונים.

ג. עבירות ההתפרצות לרכב וגניבה מרכב הוגדרה כמכת מדינה בייחוד במקומות בילוי בטבע שם מחנים

את הרכבים בחניונים רחוקים ממקום בילוי, וכשחוזרים מהבילוי הם מוצאים את הרכב שבור והרכוש נעלם וצריכים לבלות את השעות לאחר מכן בתחנת המשטרה או לחכות לטיפול של המשטרה ברכב, דבר שגורם לעוגמת נפש רבה, תסכול, פגיעה בקניין הפרט ובבטחון האישי שלו. יש לתת את הדעת לכך שהעבירות קלות לביצוע, קשות לגילוי והפיתוי הוא גבוה ולכן יש צורך להפוך את העבירה לעבירה בלתי כדאית ולא משתלמת ע"י ענישה מרתיעה.

ד. ב"כ המאשימה הפנה לע"פ 11194/05 אבו סבית נגד מ"י שם אמר בית המשפט שהגיעה העת להילחם בעבירות אלו מלחמת חורמה ולהרתיע באמצעות ענישה מתאימה. לא בכדי המחוקק הקנה פרק מיוחד שעוסק בעבירות נגד רכבים והעונשים עונשי מאסר כבדים.

ה. בהתייחס למתחם העונש ההולם נטען כי נע בין 6 ל-12 חודשים לעבירה, הפנה לרע"פ 6257/11 מוחמד בדר נגד מ"י שם התקבל ערעור על בית המשפט השלום ע"י בית המשפט המחוזי אשר קיבל את הערעור והטיל 6 חודשי מאסר בפועל על עבירות מסוג זה, בית המשפט העליון דחה את בקשת הערעור של הנאשם כשהוא קובע שהפער בין הענישה בין השלום למחוזי אינו לוקה בחסר ואינו מצדיק התערבות בית המשפט. מדובר בעונש ראוי. בנוסף, הפנה לת.פ. 28411-09-12 מ"י נגד מוניס אזכור אחרון ע"פ 20738-08-14 מ"י נגד אבו חאטום שם בגין שתי התפרצויות נדון ל-12 חודשים בפועל.

ו. מעיון בכתב האישום עולה כי הנאשם הגיע לחמת גדר עם רכב הטיוטה בו עשה שימוש, הגיע לשער, באמצעות אבן שבר את חלון הרכב, פתח את הדלת, נכנס לרכב ונטל משם ג'קט ג'ינס שהיה בו ארנק וכרטיס אשראי ועזב את המקום, לאחר מכן נסע לתחנת דלק וניסה לעשות שימוש בכרטיס שלא צלח, לאחר מכן ניסה לעשות שימוש חוזר במשיכת כסף במקום אחר, ולא צלח, ולבסוף שרף את כרטיס האשראי.

ז. אין לחרוג במקרה זה ממתחם העונש ההולם לקולא, הפנה לתסקיר שם נרשם כי הנאשם לא מצליח להכיר בהתנהלותו הבעייתיות ודפוס אישיותו אשר הובילו אותו לביצוע עבירות, אינו אמין ומשליך את האחריות למעשיו על מצבו הכלכלי ולא מוכן לערוך שינוי בחייו, ולכן שירות המבחן לא המליץ על חלופת ענישה או שיקום במסגרתו כשהוא קובע כי קיימת רמת סיכון לעתיד.

ח. לאור האמור לעיל עותרת המאשימה להטלת ענישה בת 9 חודשים בגין האירוע הראשון על כלל העבירות המיוחסות בכתב האישום וכן בגין האירוע השני 8 חודשי מאסר במצטבר, קנס שלא יפחת מ-5,000 ₪, פיצוי למתלוננים, מאסר על תנאי, פסילת רישיון בפועל ופסילה על תנאי.

ט. באשר לעתירה להטלת פסילה, הנאשם העיד כי במסגרת עבודתו הוא נוהג על מלגזה וזה מה שמאפשר לו לבצע עבודתו ולהביא פרנסה, הוא לא ביצע את העבירות במלגזה ולכן מחריגה המאשימה עתירתה לפסילה לרכב פרטי.

י. באשר לעתירה לחילוט הרכב נטען כי לבית המשפט הוצגו חקירתה של הטוענת לזכות במשטרה, תצהיר שהגישה לבית המשפט ובית המשפט ער לפערים הגדולים שיש בין עדותה במשטרה לבין האמור בתצהיר שהוגש. כשהמשיבה נשאלה בחקירה במשטרה לגבי הבעלות והשימוש ברכב, היא אמרה שהרכב רשום על שמה, אך משמש אותה ואת הנאשם היא אמרה שכשהנאשם עובד משמרות בוקר היא מסיעה אותו כדי להסיע את הילדים ומחזירה אותו, ובצהרים כשלא צריכה את הרכב, הוא לוקח אותו. בבית המשפט ובתצהיר שהוגש הדברים שונים, פתאום הנאשם לא לוקח את הרכב לבד, היא תמיד אותו ברכב, גם כשנסע וביצע את העבירות המיוחסות לו, היא לא ידעה את זה. הוא צריך לבקש ממנה רשות לקחת את הרכב, היא הוסיפה שהיא מסיעה אותו גם למשמרת לילה וזאת בניגוד גמור לעדותה במשטרה. היא סיפרה שמי שרכש את הרכב זה אביה, סיפרה שהחזירו רכב והאבא נתן סכום של 5,000 ₪ וכל השאר היו המחאות שהיא נתנה ואביה מכסה את התשלומים לחשבון מאחר והנאשם נעצר. הנאשם בחקירותיו במשטרה טען שמדובר ברכב שרשום על שם אשתו ומשמש את שניהם. לגבי הקניה אמר שהוא היה זה שאמור היה להפקיד את הכספים בגין התשלומים וההמחאות שניתנו על חשבון הרכב והיה עושה כן אלמלא נעצר. כלומר, כוונתם של הנאשם ואשתו מלכתחילה הייתה ששניהם יישאו בתשלומי הרכב, הם לא התכוונו מן ההתחלה שאביה של האישה יישא בתשלום הרכב אלא הם היו אמורים לשלם. מאיפה מגיע הכסף, האישה לא עובדת וזה מהמשכורת שמכניס הנאשם לחשבון הבית. העובדה שהרכב רשום רק על שם האישה, אינו יוצר בעלות בלעדית, רואים שמהתנהלות יום יומית, הרכב שייך לשניהם ומשמש את שניהם. מהחקירה מובן מדוע הרכב לא נרשם על שמו, יש לו חובות ועיקולים ויש סיבה שהרכב נרשם רק על שם האישה.

עוד נטען כי כל הטענות בדבר רכב אחר שניתן כנגד קניית הרכב החדש, התשלום הראשון כמקדמה, הפקדת כספים לצורך כיסוי התשלומים, אף לא אחת מהטענות גובתה במסמכים. הליך חילוט מתנהל בבחינת סדרי הדין לפי סדרי דין אזרחיים, היה על הנאשם והטוענים לזכות להגיש תצהירים שיתמכו בטענותם ולצרף לכך מסמכים ואסמכתאות לביסוס טענותם. האבא של האישה לא הגיש תצהיר, לא הוצגו כל מסמכים לגבי מי שילם סכום כלשהו במועד העסקה, לא הוצגו מסמכים המראים העברת כספים מהאבא לאישה, לא הוצגו מסמכים הנוגעים לשאלה מי קנה את הרכב הקודם ואין ראיה לכך שאכן רכב קודם כלשהו ניתן כחלק מהתמורה עבור הרכב הזה. את כל אלו היה על הטוענת לזכות להגיש במועדים כפי שקובעות התקנות ואף אחד מהם לא הובא בפני בית המשפט. כל טענה שאינה מגובה במסמכים יש לדחות. עוד הגישה ב"כ המאשימה צילום מחירון לוי יצחק לפיו שווי הרכב 67,000 ₪ (ת/5). עוד הגישה העתק מהחלטה בתיק מ"ת 37723-10-19 בעניינו של גבן וכן בת.פ. 37692-10-19.

טיעוני ב"כ הנאשם לעונש :

א. הנאשם נעצר ושחרר לתנאים מגבילים. מאז שחרורו עבר פרק זמן נכבד במהלך התקופה שמר על תנאי המעצר ואין חולק כי תקופת שהותו במעצר בית הכבידה עליו ועל המשפחה במיוחד לאור העובדה כי הנאשם מובטל ולא הצליח למצוא מקום עבודה בשל הגבלות של תנאי המעצר וזאת בנוסף למצב החירום אליו נקלעה המדינה בעקבות נגיף הקורונה והביאה כלכלת המדינה בכלל וכלכלת הנאשם

בפרט לטימיון.

ב. הנאשם הודה בכתב אישום מתוקן וחסך זמן שיפוטי יקר, הבין את חומרת מעשיו, לקח אחריות והביע חרטה כנה. בחקירת הנאשם מיום 10.2 הוסברו לו ע"י החוקר הזכויות העומדות לו ובמיוחד זכות היועצות והנאשם בחר לוותר על זכות זו, הוא הודה בלי לקבל ייעוץ וזה מעיד שהוא לקח אחריות למרות שלא ידע מה העונש הצפוי לו. לכן, קיים קושי בקביעה של שירות המבחן כי הודה בגלל העונש הצפוי לו.

ג. מדובר במסכת עובדתית אחת, באירוע אחד, מעשה העבירה התרחש במועדים סמוכים. מאחר ומדובר ברצף זמן יש לקבוע כי מדובר באירוע אחד. לצורך קביעת המתחם הפנה ב"כ הנאשם לע"פ 4910/13 גאבר נגד מ"י ע"פ 1127/13 גברזג"י נגד מ"י, וע"פ 4702/15 עביד נגד מ"י וע"פ 2453/15 חיימוב נגד מ"י, ת.פ. 30385-08-13 מ"י נגד עללא אדין שם דובר ב-3 עבירות בשלושה ימים כאשר הראשון החל ב-10.8.13, 12.8, 13.8 מדובר במקומות שונים ובמקרים שונים ושם נקבע מתחם עונש אחד.

ד. אין חולק כי לא היה תכנון ולא היה חולק כי לא היה כל תכנון מוקדם, הוכחה לכך שהנאשם לא הצטייד בשום כלי, אפילו לא בפטיש אלא אבן מהמקום. לא מדובר בעבירות מתוכננות, הוא הגיע לחמת גדר באופן ספונטני, פשר הגעתו היה לשחרר את הגוף מאחר ויש לו כאבי גב. בפעם הראשונה הוא התרחץ במים החמים, בפעם השנייה הגיע, נכנס ומאחר והמקום היה מלא באנשים לא התרחץ. מבלי להקל ראש במיוחד לו הרכוש שנגנב הוחזר למתלוננים, הוא מסר את זה למשטרה. באשר לכרטיס האשראי, הוא ניסה לעשות שימוש, אך העסקאות לא יצאו לפועל.

ה. מצבו הסוציו-אקונומי של הנאשם קשה. מדובר ברגע של משבר ומעידה, והתנהגותו אינו מאפיינת אותו. הנאשם מודע לפגיעה שנגרמה למתלוננים וזה מה שעולה מהתסקיר.

ו. אין חולק כי הגבלה של מעצר בית לשבעה חודשים מהווה עונש בפני עצמו. הנאשם הוא מפרנס יחיד, יש לו שלושה ילדים, אשתו לא עובדת, נזק כספי כבר נגרם וכל עונש יעצים את הפגיעה בנאשם ומשפחתו. מדובר במשפחה שאין לה מקור פרנסה 7 חודשים, לנאשם היה רצף תעסוקתי והוא מקבל קיצבת הבטחת הכנסה. הוא נקלע לחובות בהוצל"פ ע"ס 104,000 ₪ (נ/1). על שמו רשום עוד חוב בגין שימוש בכרטיסי אשראי ושיקים שחזרו מהסיבה שאין כיסוי מספיק. בנוסף נגרמה לנאשם פגיעה נפשית, מדובר בנאשם נורמטיבי, ירא חוק ומשפחה שומרת מסורת, העבירות גרמו לו לתחושת בושה ועוול והתבייש לבצע הובלה והצבעה.

ז. הנאשם שיתף פעולה הודה וענה לכל השאלות ולא נפל רבב בהתנהגותו בחקירה. לנאשם הרשעה אחת כשהיה בן 18, הרשעה שהתיישנה ב-2007 ולא נמחקה.

ח. בהתייחס לתסקיר, התסקיר הסתמך על תסקיר שנערך לפני 12 שנים והדבר תמוה. הנאשם נשאל מה הביא אותו לביצוע עבירות, והוא ענה בלב פתוח, שיתף את קצינת המבחן מה הביא אותו לשם. זה לא אומר שמדובר באדם שמתחמק מאחריות ולא לוקח אחריות. הוא נשאל וענה.

ט. ב"כ הנאשם הפנה לע"פ 23718-12-12, ת.פ. 49066-02-17, ת.פ. 4073-12-16, ת.פ. 18736-10-09, ת.פ. 37954-03-10.

י. בענייננו מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי ועד 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות לצד רכיבים צופה פני עתיד וקנס.

יא. לאור נסיבות אישיות של הנאשם מבוקש למקם העונש הראוי בתחתית המתחם כדי שיוכל להתאושש ולחזור לחיים הוא ומשפחתו. על פי פסיקת בתי המשפט לא בקלות מחזירים משוחרר למעצר (הפנה להלכת קוניוף בש"פ 8015/09 כן הפנה לדו"ח ועדת דורנר).

יב. לאור האמור מבקש ב"כ הנאשם להסתפק במעצר הבית בו שהה למשך 7 חודשים, ככל שיוטל קנס מבוקש להתחשב בנסיבות אישיות כפי שפורטו בטיעונים ועל ידי שירות המבחן. התסקיר אינו מחייב את בית המשפט. ככל שבית המשפט יראה לנכון להטיל עליו עונש של מאסר מבוקש שירוצו בעבודות שירות וינוכו ימי מעצרו.

יג. בהתייחס לבקשת המאשימה לחילוט הרכב העיד הנאשם כי הרכב שייך לאשתו שעה שאביה הוא שמימן רכישתו בכסף ותמורת החזרת רכב אחר שהיה שייך לאשת הנאשם ונקנה אף הוא מכספי אביה של האישה ומכל מקום ביקש שלא לחלוט.

יד. בטיעונים נוספים שהגיש ב"כ הנאשם בכתב טען ב"כ הנאשם כי הפסיקה אליה הפנתה המאשימה אינה רלוונטית לענייננו (ע"פ 11194/05, רע"פ 6257/11, ע"פ 20738-08-14).

באשר לבקשת המאשימה לפסילת רשיון הנאשם לא יוחסה לנאשם עבירה לפי סעיף 43 לפקודת התעבורה ומכל מקום הפסילה הינה ברשות ואינה חובה ומהפסיקה עולה כי עונש פסילה מוטל בגין עבירות תעבורה. פסילת הרשיון תקשה על הנאשם למצוא מקום עבודה ולאפשר שיקומו בסיום ההליך.

טיעוני ב"כ המשיבה (אשת הנאשם) בבקשה לחילוט הרכב :

א. ב"כ המשיבה הלן על התנגדות המשיבה להגשת תצהיר האב ועדותו בבקשה שעה שמצופה כי המאשימה תחתור לחקר האמת.

ב. תמורת הרכב שולם סך של 70,000 ₪, הערכת השווי של לוי יצחק מלמד על שווי של 67,000 ₪, ושמדובר על קניה שנערכה בינואר 20 והרכב היה שווה מעל 70 אלף ₪.

ג. המשיבה העידה שקנתה הרכב באופן שמסרה את הרכב הקודם שלה, מסרה 5,000 ₪ שאביה נתן, ביחד זה 35,000 ₪, ופרסה 35,000 ₪ ב-14 שיקים של 2,500 ₪. מכל מקום אין מחלוקת כי 14 שיקים ניתנו, והמאשימה הוכיחה ששווי הרכב 70,000 ₪. המשיבה מסרה כי לא ידעה שהנאשם מבצע עבירה עם הרכב הזה, לו ידעה הרי שגם אם הרכב שלה אפשר לחלט אותו, הרכב הזה הוא שלה ונקנה על ידי אביה, הנאשם לא היה במקום בזמן שקנו הרכב. לדבריה אביה מעביר לה מדי חודש כסף כי בעלה לא עובד ואין פרנסה מינואר. מכאן כי הרכב שולם באופן מלא על ידי האבא.

ד. מי ששילם בפועל את כל הכסף זה האבא והרכב רשום על שם בתו. בסופו של יום, אם מתעלמים מבעלות טכנית ומחפשים את הבעלות המהותית, מי שילם את הכסף, בפועל זה האבא של הבת, ולכן זה של הבת. אומרת המשיבה שהרכב בשליטה שלה, זה לא אומר שהוא לא נהג ברכב, אבל היא אישרה לו לנהוג ברכב. השליטה המלאה של האישה. הדבר מתיישב עם עדותה כי הלכה לקנות רכב לבד או עם אביה והוא לא התערב בקנייה וברכב שנקנה.

ה. לכן גם מעבר למבחן הטכני הרישומי של הבעלות של האישה, רואים שהאבא רכש את הרכב עבור בתו. גם הנאשם העיד על נסיבות רכישת הרכב והתשלום של האבא ואמר שנותן למשיבה את המשכורת והיא דואגת לכלכלת הבית. בפועל מינואר הוא לא מפרנס ויושב בבית. נטל התשלומים רבץ בסופו של יום נפל על האבא. כשאלו הנסיבות ובלי קשר לטעמים הומניטריים וכי המשיבה עברה תקופה לא פשוטה של לנהל בית עם 3 ילדים לבדה ויש מקום להחזרת הרכב גם אם הרימו נטל השכנוע בשמונים אחוז ודי בכך.

טיעוני הנאשם טוען לעונש:

הנאשם טען לעונש כי מבקש להסתכל עליו בעין טובה ולא רעה, הוא רוצה להשתנות לטובה ולעזור לו לתקן את הטעות ולא להיות בין עבריינים בבית הכלא. הוא הודה באותו יום בחקירה, מקבל עליו את העונש. הוא אמר לחוקר שלא צריך עו"ד והוא מודה מהלב, ואמר את האמת, מקבל את האחריות. הפרנסה שלו היא הרישיון שלו, מבקשים בכל מפעל רישיון מלגזה ובחוף זה עבודה על משאית.

7. דין והכרעה

בהתחשב בעקרון ההלימה, שהוא העיקרון המנחה בענישה (סעיף 40ב לחוק העונשין), יש לבחון קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה, בנסיבותיו ובמידת אשמתו של נאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליהם.

שלב ראשון - ריבוי עבירות או עבירה אחת:

בעניינו הורשע הנאשם במספר עבירות - פריצה לרכב, גניבה מרכב חבלה במזיד ברכב וזאת בשני מקרים שונים וכן עבירות ניסיון הונאה בכרטיס חיוב (2 עבירות) ושיבוש מהלכי משפט.

על פי הוראת סעיף 40 לחוק העונשין, בשעה שהורשע הנאשם בגין כמה עבירות, יש לבחון תחילה האם מדובר באירועים נפרדים, וככל שבית המשפט מגיע למסקנה שהאירועים נפרדים, יש לקבוע מתחם עונש הולם לכל אחד מהאישומים בנפרד. לעומת זאת, כאשר העבירות בגין הורשע הנאשם מהוות אירוע אחד, יקבע בית המשפט מתחם ענישה הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לאירוע כולו.

בית המשפט העליון נדרש להכריע בשאלה מה בין "אירוע" ל"מעשה" וזאת במסגרת ע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל**, לא פורסם (29/10/2014).

בפתח דבריו מציין כב' השופט י. דנציגר כי :

"המונח "אירוע" הינו מונח חדש שהוכנס לחוק העונשין במסגרת תיקון 113, ועל אף שניתן היה לצפות כי תיכלל בתיקון 113 הגדרה כלשהי למונח זה, הרי שהגדרה כזו לא נכללה בו. ודוק, תיקון 113 לחוק העונשין אינו מגדיר מהו "אירוע", ואף אינו קובע מהו המבחן המשפטי שעל פיו יבחין בית המשפט בין תרחיש עובדתי אחד שיוגדר כ"אירוע" לבין תרחיש עובדתי אחר שיוגדר כ"כמה אירועים". המחוקק הותיר שאלות אלה פתוחות לפרשנות"

כב' השופט י. דנציגר מאמץ שני מבחנים אשר נקבעו להגדרת "מעשה" לעניין סעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי גם לעניין השאלה האם על עבירה מהווה "אירוע" בפני עצמה :

"האחד, המבחן הצורני-עובדתי, שבמסגרתו בוחנים האם ניתן להפריד בין פעולות שנעשו ברצף ובסמיכות יחסית של זמן ומקום, דהיינו האם מדובר בפעולה יחידה מתמשכת שלא ניתן לפצלה לתת-פעולות או שמא בשרשרת פעולות עוקבות שכל אחת מהן היא חוליה נפרדת. השני, המבחן המהותי-מוסרי, שנוהג בעיקר בעבירות הנעברות בגופו של אדם (להבדיל מעבירות רכוש), ושבמסגרתו מתמקדים בנזקים שגרמה התנהגותו של העבריין לנפגעי העבירה ובאינטרס החברתי שנפגע. במסגרת מבחן זה נבחנת בין היתר - אם לא בעיקר - שאלת ריבוי הנפגעים."

כב' השופט דפנה ברק ארז סבורה כי יש להחיל מבחן חדש בקביעת היות מעשיו של נאשם בבחינת "אירוע" אחד או מספר "אירועים". על פי מבחן זה תוכרע הסוגיה בהיתן קשר "ענייני והדוק" בין הפעולות ועל פי מבחן ניסיון החיים. לגישה, ניתן לקבוע כי מדובר ב"אירוע" אחד כאשר קיימת סמיכות זמנים בין העבירות אך גם כאשר "תהייה חלק מאותה תוכנית עבריינית" גם אם בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה. כדוגמא רואה כב' השופט דפנה ברק ארז במספר איומים כנגד עובדי ציבור על רקע אידיאולוגי משום "אירוע" אחד גם אם בוצעו על פני תקופה שכן קיים קשר הדוק ביניהם, כחלק מתוכנית עבריינית אחת.

כב' השופט ע' פוגלמן מצטרף בדעתו לכב' השופטת ברק ארז בקובעו כי :

"מצטרף אני לתפיסתה העקרונית של חברתי. אולם, אבקש להדגיש כי להשקפתי התיבה "אירוע אחד" רחבה דיה כדי לכלול גם פעולות עבריות שבוצעו על פני רצף זמן; כללו מעשים שונים; ביחס לקורבנות שונים; ובמקומות שונים. הכל - כל עוד הם מהווים מסכת עבריינית אחת. נמצאנו למדים כי הבחינה אם העבירות השונות שביצע הנאשם מהוות "אירוע אחד" היא תכליתית-פונקציונאלית."

גישת "הקשר ההדוק" אומצה לאחרונה בפסיקת בית המשפט העליון בע"פ 5643/14 - המערער בעפ 5643/14: נ' המשיבה; לא פורסם (23/06/2015), נקבע בעניין של סדרת עבירות נשק שנעברו על פני מספר חודשים :

"יישומו של מבחן "הקשר ההדוק" שנקבע בעניין ג'אברעל הערעורים שלפנינו מעלה, כי למצער נכון היה לסווג חלק מן העבירות בהן הורשעו כל אחד מהמערערים כ"אירוע אחד", ויתכן שאף את כולן. בנדון דידן, מתארים כתבי האישום המתוקנים תכנית עבריינית שהתרחשה במשך כשלושה חודשים, במסגרתה ביצעו המערערים (כל אחד וחלקו הוא) עבירות שונות בנשק עבור בצע כסף. תכנית זו אמנם כללה מעשים שונים, אך אין בכך כדי להגדיר כל אחד מהם כ"אירוע" נפרד בפני עצמו, ודומה כי ישמש בטענת המערערים כי מדובר במסכת עבריינית אחת, וכי מתקיים בין העבירות קשר ענייניבור. יוזכר, כי חלק מן האישומים השונים מתייחסים לעבירות דומות שהתבצעו באותם ימיםובין אותם נאשמים - על כן ברי, כי לא ניתן להגדירם כאירועים שונים כפי שקבע בית משפטקמא, ולקבוע בצד כל אחד מהם מתחם ענישה נפרד"

לאחר עיון בעובדות כתב האישום מצאתי כי המדובר בעבירות המהוות אירוע אחד . הגם שעסקינן במועדים שונים ומתלוננים שונים הרי שיש לתת משקל של ממש בשאלה שבמחלוקת לעובדה כי העבירות בוצעו בפער זמנים של יומיים בלבד, הן בוצעו בשיטה זהה (הגעה לחניון אתר חמת גדר, שימוש באבן לצורך ביצוע העבירה , ניסיון לעשיית שימוש בכרטיסי האשראי ושריפת חלק מהרכוש הגנוב המזוהה). לאור כך יש לראות בעבירות שביצע הנאשם תוכנית עבריינית אחת המהווה אירוע אחד, בגינו יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד.

מקרה זה עונה להגדרת "ריבוי עבירות" בתיקון 113 לחוק העונשין ולגביו נקבע בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין כי:

"הרשיע בית המשפט נאשם במספר עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לאירוע כולו, ויגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע."

משכך, אמשיך בבחינת השלב השני במסגרתו אקבע את מתחם העונש ההולם לאירוע כולו.

השלב השני, קביעת מתחם העונש ההולם

א. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצעו הנאשם נעשית בהתאם לעקרון ההלימה. לשם קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת

הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

ב. במקרה דנן, **הערכים החברתיים** אשר נפגעו כתוצאה מביצוע עבירות הרכוש השונות והמירמה הינם הגנה על קניינו של הציבור, במיוחד על רקע הקלות שבביצוען של העבירות, אם בפריצה לרכב ונטילת רכוש מתוכו באשר יקשה על בעל הרכב לאבטח רכבו בכל רגע ומקום נתון וכן עבירת המירמה בכרטיס אשראי אשר נראה כי הפכה רעה חולה על שום נפיצותה והנזק הכלכלי הישיר הנגרם לבעל כרטיס האשראי הגנוב, לעסקים בהם מבוצעות העסקאות באמצעות הכרטיס הגנוב, חברות האשראי הנושאות לא אחת בעלות ביצוען של הונאות כרטיסי החיוב ולכלל המשתמשים בכרטיסי החיוב בשעה שנאלצים לשלם באופן עקיף על ביצוע העבירות באמצעות העלאת העמלות אותם משלמים.

הערך המוגן בעבירות שיבוש מהלכי משפט ובכלל זה חקירה פלילית עתידית הינו ערך שלטון החוק בשעה שקיים אינטרס ציבורי מובהק בחשיפת האמת, גילויים של עבריינים, השבת הגניבה לבעליה ומיצוי הדין עם מבצעי העבירות לצורך מניעת ביצוע עבירות נוספות.

ג. בחינת **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** מובילה למסקנה, כי מדובר בפגיעה לא מבוטלת בזכות לקניין, בקיום חיי מסחר תקינים ובשלטון החוק. הנאשם התפרץ לשני כלי רכב, גרם לכלי הרכב נזקים שעה שעשה שימוש באבן לינפוז השמשות, גנב מתוכם רכוש המתלוננים לרבות כרטיס אשראי, רכוש יקר ערך, ניסה לבצע מירמה באמצעות כרטיסי האשראי שגנב ולבסוף ניסה להשמיד הראיות. מעשים אלו גורמים לנזק כלכלי למתלוננים ועוגמת נפש בלתי מבוטלת.

ד. **מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי במקרים דומים של עבירות פריצה לרכב וגניבה מרכב :**

1. בעפ"ג 40352-10-15 מדינת ישראל נ' אוסקרקסטרו, פורסם במאגרים המשפטיים (25/11/15) קבע עונשם של הנאשמים אשר הורשעו בביצוע עבירות קשירות קשר לעשות פשע, חבלה במזיד לרכב, פריצה לרכב בכוונה לגנוב וכן החזקת רכוש חשוד כגנוב לשנת מאסר ועונשים נלווים.
2. ברע"פ 5313/12 - שווקי ראיף נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים (11/07/2012) דחה בית המשפט העליון בקשת רשות הערעור של המערער בגין החמרת עונשו ממאסר מותנה ל- 6 חודשי מאסר מאחורי סורגי ובריה בגין עבירת התפרצות לרכב בכוונה לגנוב ובשעה שלחובתו 4 הרשעות קודמות בעבירות רכוש ושירות המבחן בא בהמלצה להימנע מהטלת מאסר בפועל לאור מאמצי השיקום.

בית המשפט קבע בהחלטתו כי -

"חרף נסיבותיו האישיות של המבקש וניסיונו לשיקום, שיש לקוות כי הוא כן, סבורני שהעונש

שהושת עליו אינו מצדיק התערבות - הוא מאוזן ואינו חורג מרף הענישה ההולם את המקרה; מדובר באדם אשר מעד בעברו והורשע בארבע עבירות, ובהן עבירות רכוש ופריצה לרכב. העונש שהושת עליו בערכאה הראשונה היה קל ביותר ביחס לרף הענישה בעבירות אלה, וגם לאחר ההחמרה היחסית בעונשו בבית המשפט המחוזי עדיין מדובר בעונש מאסר קצר. אשר לשירות המבחן, מעצם תפקידו הוא בוחן את סיכויי השיקום של נאשם פלוני, ואילו על בית המשפט מוטלת החובה לבחון המלצה זו ולגזור את עונשו של הנאשם למול שיקולי הענישה האחרים, לרבות שיקולי גמול והרתעה. בית המשפט המחוזי פעל במסגרת שיקול דעתו ובחר להחמיר עם המבקש, וכאמור מעלה כל עוד ניתנה הדעת למכלול שיקולי הענישה, בין היתר לאינטרס השיקום של המבקש, וניתן משקל מאוזן וסביר לכל אחד מהם, אין כל עילה להתערבות בהחלטה זו."

3. **בת"פ 37954-03-10 (שלום ראשון לציון) מדינת ישראל נ' ששון, פורסם במאגרים המשפטיים (7/5/13)** נדון הנאשם לאחר שמיעת ראיות בגין שתי עבירות התפרצות לרכב וגניבה מרכב, ניסיון לפריצה לרכב וחבלה במזיד ברכב לעונש של 4 חודשי מאסר מאחורי סורג ובריח ועונשים נלווים, לנאשם הרשעה קודמת אחת בעבירה אחרת וקלה ולאחר שלא התייצב לראיון בפני הממונה על עבודות השירות. ערעור שהגיש הנאשם נדחה (ע"פ (מחוזי מרכז) 22380-06-13).

4. **בת"פ 41488-04-13 (שלום עכו) מדינת ישראל נ' עטר, פורסם במאגרים המשפטיים (5/5/13)** נדון הנאשם במסגרת הסדר טיעון לעונש של 4 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו ועונשים נלווים בגין ביצוע עבירת פריצה לרכב וגניבה מרכב. לציון כי הנאשם היה נתון במעצר, גזר הדין ניתן במסגרת הסדר טיעון שגובש בין הצדדים ועברו הפלילי של הנאשם היה מכביד בביצוע עבירות סמים, אלימות ורכוש.

5. **בת"פ 703-01-12 (שלום ת"א) מדינת ישראל נ' סטפנצנקו, פורסם במאגרים המשפטיים (10/7/13)** נדון הנאשם בגין עבירת פריצה לרכב בהסדר טיעון לעונשי מאסר מותנה וקנס בשל חלוף הזמן ויכולתו לצרף תיק זה לתיק אחר בגינו נדון על ביצוע עבירות דומות באותה התקופה.

6. **בת"פ 19593-07-17 (שלום ק"ש), לא פורסם (23.10.17)** נדון הנאשם לעונש מאסר בן 9 חודשים בפועל ועונשים נלווים לאחר שהורשע בביצוע שתי עבירות פריצה לרכב וגניבה מרכב ולחובתו עבר בעבירות רכוש.

7. **בת"פ (ב"ש) 20505-01-10 מדינת ישראל נ' כאמל אבו עדרה, פורסם במאגרים המשפטיים (21.7.10)** השית בית המשפט על נאשם בעל עבר פלילי בגין עבירה של פריצה לרכב בכוונה לגנוב עונש מאסר בפועל לתקופה של 10 חודשים וכן הפעיל מאסר על תנאי בר הפעלה. ערעור שהגיש הנאשם על חומרת העונש (ע"פ 53639-08-10 מחוזי ב"ש) התקבל בהסכמה באופן חלקי באופן שהמאסר בן 10 החודשים הושאר על כנו ובית המשפט המחוזי התערב באופן הפעלת המאסר על תנאי

בלבד.

8. בעפ"ג (מח'חי') 20738-08-14 מדינת ישראל נ' אבו חאטום, פורסם במאגרים המשפטיים

(27.8.14), החמיר בית המשפט המחוזי בעונשו של נאשם אשר הורשע בביצוע שתי עבירות פריצה לרכב בכוונה לגנוב ועבירה של גניבה מרכב והשית עליו (בשני תיקים נפרדים שצורפו) עונש מאסר בפועל בן 12 חודשים חלף 7 חודשי המאסר אשר הושטו עליו בבית משפט השלום. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם הענישה ההולם בגין כל עבירה נע ממספר חודשי מאסר לבין שנת מאסר בפועל. כן ציין בית המשפט המחוזי, כי במקרים מסוימים מושתים עונשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות ואולם, המדובר במקרים בהם נתקיימו נסיבות מקלות וקיים אופק שיקומי. בית המשפט הדגיש, כי אין בכך כדי לומר שהרף התחתון של מתחם הענישה ההולם בגין עבירות מסוג זה הינו עונש מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות.

בחנית **מדיניות הענישה הנוהגת** מעלה כי במקרים דומים של **עבירות ההונאה בכרטיסי חיוב** הוטלו על נאשמים עונשים במנעד רחב, כמפורט להלן:

1. בע"פ 676/12 מ"י נ' קיטה (טרם פורסם, 31/01/13) דחה בית המשפט העליון את ערעור

המדינה על קולת העונש אותו השית בית המשפט המחוזי על הנאשם (בת.פ. 13002-02-09). הנאשם הורשע במספר רב של עבירות הונאה בכרטיסי חיוב, קבלת דבר במרמה והחזקת ציוד לזיוף כרטיסי חיוב. **בית המשפט המחוזי** גזר עליו 6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות ועונשים נלווים.

2. בת.פ. 4420-04-08 מ"י נ' ברדליס (טרם פורסם, 12/05/10) הורשעה הנאשמת בגניבת כרטיס

חיוב והונאה בכרטיס חיוב. הנאשמת רכשה באמצעות כרטיס האשראי הגנוב טובין בסך כ-2,000 ₪. נגזר על הנאשמת 6 חודשי מאסר על תנאי, קנס בגובה 3,000 ₪, צו מבחן וצו של"צ. **בית המשפט המחוזי** (ע"פ 34833-06-10) הקל בעונש, לאור הסכמת הצדדים באשר לצו המבחן, השל"צ וגובה קנס (ראה באותו עניין גם ת.פ. 10238-07-08 ות.פ. 15379-09-09).

3. בת.פ. 61458-01-12 מ"י נ' סוסן (טרם פורסם, 30/01/13) הורשעה הנאשמת בעבירות של

גניבת כרטיס חיוב והונאה בכרטיס חיוב. בית המשפט אישר הסדר הטיעון בין הצדדים וקבע, כי ההסדר נופל במתחם העונש ההולם לביצוע העבירה שביצעה הנאשמת וגזר על הנאשמת 3 חודשי מאסר על תנאי ו-500 ₪ קנס והתחייבות.

4. בת.פ. 17275-11-11 מ"י נ' ח'תאם סקר (טרם פורסם, 05/06/13) הורשעה הנאשמת,

במספר אישומים, בעבירה של קבלת דבר במרמה, גניבה, גניבת כרטיס חיוב והונאה בכרטיס חיוב. במקרה זה ביצעה הנאשמת רצף של עבירות שבוצעו לאורך מספר שנים, תוך ניצול מקומות עבודתה ונגישותה לכספים ולכרטיסי חיוב של אחרים. נגזרו על הנאשמת 6 חודשי עבודות שירות, מאסר על תנאי, 3,000 ₪ קנס וצו מבחן. במקרה זה התחשב בית המשפט בנסיבות חייה הקשות, בעובדת היותה נעדרת עבר פלילי ואם ל-3 ילדים קטנים (ראה באותו עניין גם ת.פ. 40096-10-12 ות.פ.

7446-09-11). לציין כי לאור עי עמידת הנאשמת בתנאי המבחן הורה בית המשפט על ריצוי יתרת עבודות השירות מאחורי סורג ובריח.

5. בעפ"ג (מחוזי מרכז - לוד) 12105-01-13 מסיקה נ' מדינת ישראל (10.3.13), דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של הנאשם, אשר הורשע על פי הודאתו בשמונה אישומים שעניינים גניבת כרטיסי חיוב, ביצוע עסקאות באמצעות הכרטיסים הגנובים ועבירות נוספות. הנאשם נידון ל- 20 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי.

6. בעפ"פ 676/12 מדינת ישראל נ' יובל קיטה, פורסם במאגרים המשפטיים (31/1/13) דחה בית המשפט העליון את ערעור המדינה על קולת העונש (6 חודשי מאסר בעבודות שירות) בגין סדרת עבירות הונאה בכרטיס חיוב תוך שמציין המלצתו השיקומית של שירות המבחן במקרה זה.

מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות חבלה במזיד ברכב :

מדיניות הענישה הנוהגת במקרים אלה, נעה ממאסר על תנאי עד מאסר בפועל של מס' חודשים אותו ניתן לשאת בדרך של עבודות שירות בצירוף מאסר על תנאי, קנס, התחייבות ופיצוי.

1. ברע"פ 4389/15 עואד נ' מ"י, פורסם במאגרים המשפטיים (28/6/15) נדחתה בקשת רשות ערעור המערער אשר הוטלו עליו עונשי מאסר מותנה ופיצוי למתלונן בשל שבירת מראה חיצונית של רכב.

2. בת"פ 1068-08-14 (שלום רחובות) מדינת ישראל נ' כהן, פורסם במאגרים המשפטיים (3/12/14) נדון הנאשם בגין איומים כנגד בת זוג וגרימת היזק במזיד לרכוש למאסר בפועל בן שישה חודשים ויום ועונשים נלווים.

3. בת"פ 4156-09-09 (שלום ב"ש) מ.י. לשכת תביעות מרחב נגב - באר שבע נ' שוקרון, פורסם במאגרים המשפטיים (22/2/10) נדון הנאשם לשישה חודשי מאסר בגין איום והיזק במזיד אשר ירצו בעבודות שירות, הפעלת מאסר מותנה בן 4 חודשים בחופף ועונשים נלווים וזאת במסגרת קבלת הסדר טיעון שגובש בין הצדדים.

4. בת"פ 1434/06 (שלום קרית גת) מ"י נ' יהל, פורסם במאגרים המשפטיים (1/11/07) נדון הנאשם לשלושה חודשי מאסר בעבודות שירות ועונשים נלווים בגין איומים וגרימת חבלה במזיד לרכב.

5. בת"פ 56672-05-14 (שלום כ"ס) מדינת ישראל נ' קלימקוביץ, פורסם במאגרים המשפטיים (7/9/16) נדון הנאשם בגין חבלה במזיד בניידת משטרה לעונש מאסר בפועל בן 3 חודשים אותו יישא בעבודות שירות וכן מאסר על תנאי.

עבירת שיבוש מהלכי משפט :

1. בת"פ (מחוזי לוד) 46963-01-14 מדינת ישראל נ' ווהיב אבו נאדי [פורסם בנבו] (5.1.15),

שם הורשע הנאשם בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע ושיבוש מהלכי משפט. בית המשפט השית על הנאשם 4 חודשי מאסר בפועל שירוצו על דרך עבודות שירות ומאסר מותנה.

2. בת"פ (שלום ירושלים) 28998-04-13 מדינת ישראל נ' מוחמד אבונג'מה [פורסם בנבו]

(18.2.15), שם הורשע הנאשם בעבירה של שיבוש מהלכי משפט. בית המשפט השית עליו 30 ימי מאסר בפועל שירוצו על דרך עבודות שירות ומאסר על תנאי, תוך שנקבעו הדברים הבאים:

"בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי בתי - המשפט נוהגים להטיל בגין העבירה של שיבוש מהלכי משפט עונשים הנעים מענישה מוחשית ללא רכיב של מאסר בפועל ועד מספר בודד של חודשי מאסר בפועל - הכל בשים לב לנסיבות המעשה ולנסיבותיו של העושה (ראו והשוו: ת"פ (מחוזי י-ם) 56093-12-11 מדינת ישראל נ' אלמליח [פורסם בנבו] (15.1.2013); ת"פ (שלום י-ם) 13-01-54706 מדינת ישראל נ' חביב [פורסם בנבו] (15.7.2013); ת"פ (שלום צפת) 10-11-48827 מדינת ישראל נ' פלוני [פורסם בנבו] (12.6.2013))."

ה. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 ט' לחוק), יש לתת את הדעת לשיקולים הבאים:

(1) **אשמו של הנאשם בביצוע העבירות -** אשמו של הנאשם בביצוע העבירות הינו מלא, לא נטען בפני כי הנאשם פעל עם אחרים בביצוע העבירות וכי שודל או הוסת ע"י צד מעורב כלשהו לבצע העבירות .

(2) **הנזק שנגרם מביצוע העבירה;** הנזק הישיר שנגרם כתוצאה מביצוע מסכת העבירות בידי הנאשם הינו הנזק אשר נגרם למתלוננים אשר רכביהם נפרצו בידי הנאשם, אם בשל הנזק הממוני שנגרם עקב שבירת חלון כלי הרכב ואם הרכוש שנגנב ונטען כי הוחזר לאחר מעצר הנאשם בתיק.

(3) **הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה -** עבירת שיבוש מהלכי המשפט לא צלחה בידי הנאשם שעה שהנאשם נחקר ונאספו כנגדו ראיות להרשעה אך אם היתה נושאת פרי הרי שהיה הנאשם נמלט מן הדין בגין שורה של עבירות רכוש שעה שלא נתפס בשעת מעשה. בכך היה נפגע משמעותית שלטון החוק, זכויות נפגעי העבירה , האפשרות להשבת הרכוש הגנוב לבעליו ובטחון הציבור.

(4) **תכנון מוקדם :**

ב"כ הנאשם טען כי לא קדם לביצוע העבירות תכנון מוקדם אך לא מצאתי לטענה זו אחיזה בעובדות כתב האישום המתוקן שעה שלא הוכח בפני כי הנאשם נפש באתר חמת גדר טרם ביצוע העבירה והנאשם

נדרש לעשות כברת דרך ארוכה מביתו לחמת גדר חרף מצב כלכלי קשה לו טוען והעלות הנדרשת לו לביצוע נסיעה זו. גם אם הייתי מקבל גירסת הנאשם אשר לא הוכחה עובדתית הרי שלא יכול להיות חולק כי הגעתו באירוע השני אינה מקרית כלל ועיקר ולראייה בחר בשיטת ביצוע עבירה זהה לחלוטין ובאותה זירת עבירה ממש. קל וחומר נכונה הקביעה להשמדת הראיות וחלק הרכוש הגנוב הינה עקבית וחוזרת על עצמה בשני האירועים ובוודאי אינה יכולה להיחשב אקט רגעי ובלתי מתוכנן.

(5) **הנסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה - הנאשם טען כי העבירות**

בוצעו מטעמי מצב כלכלי קשה. הגם שאין בידי לשלול טענה זו נוכח המסמך נ/1 הרי שדווקא מצב כלכלי נטען זה מחזק טענת המאשימה והתרשמות שירות המבחן כי הגעתו של הנאשם לחמת גדר אינה מקרית שעה שהצריך הנאשם לממנה, אלמלא צפה כי יבצע עבירות רכוש כדי לממנו.

(6) עוד יש ליתן משקל לכך שעל אף ריבוי העבירות היחסי, מדובר במעשים אשר בוצעו בפרק זמן קצר יחסית.

ח. על פי הוראות סעיף 40 ח', לחוק העונשין התשל"ז - 1977, בקביעת מתחם הענישה ההולם שומה על בית המשפט לבחון את יכולתו הכלכלית של הנאשם כחלק מהשיקולים לקביעת מתחם הענישה, ולמעשה, ניתן לומר כי באשר לעונש הקנס, קיימת אינדיווידואליות בקביעת מתחם העונש הנובעת מכך שבקביעת מתחם זה, אין בוחנים רק את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אלא גם את יכולתו הכלכלית של הנאשם.

מעדות הנאשם לעונש וכן עדותו באשר לבקשת המאשימה לחילוט הרכב עולה כי מצבו הכלכלי אינו שפיר, הוצגה בפניי ראיה לחובות שחב הנאשם בסך כ - 104,000 ₪ ונשמעה טענה לחובות נוספים (ללא אסמכתאות בגינם) וכן עיקולים שהוטלו עליו בעטיין לא יכול היה לרשום רכוש על שמו (עמ' 21 ש' 11 לפרוטוקול).

(7) **בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג'), אני קובע כי מתחם העונש ההולם ביחס לנאשם, כולל מאסר בפועל הנע בין 6 חודשים אשר יכול וירוצה בעבודות שירות ועד 14 חודשים, מאסר מותנה ועונשים נלווים לרבות הקנס הנע בין 1000 ₪ לבין 20,000 ₪ וכך גם פיצוי לקורבנות העבירה, התחייבות כספית, פסילת רשיון נהיגה בפועל ועל תנאי.**

סוגיית הסטייה מן מהמתחם

ט. במקרה דנן, לא מצאתי כי קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מהמתחם, לחומרה או לקולא. שירות המבחן עמד בשני תסקירים שונים על היעדר רצון אמיתי בקרב הנאשם לעבור הליך טיפולי ועמדה מניפולטיבית באשר למניעים שהניעו אותו בביצוע העבירות והסבריו המתחמקים בנושא. מכאן ששירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית ואין בפני בית המשפט המלצה מצד גורם טיפולי מוסמך ומיומן להטלת ענישה אשר תסטה ממתחם העונש ההולם לקולא.

מאידך גיסא, לא מצאתי במקרה זה מקום לסטות ממתחם העונש ההולם לחומרה. הגם שלחובת הנאשם הרשעה קודמת הרי שאינה מתחום עבירות הרכוש ואינה מן העת האחרונה (2009, בגין עבירה משנת 2008).

גזירת העונש המתאים ביחס לנאשם

א. בגזירת העונש המתאים, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40 יא').

1. **השפעת העונש על הנאשם ומשפחתו לרבות גילו:**

פגיעת עונש מאסר מאחורי סורג ובריא בנאשם בן ה - 30, נשוי ואב לשלושה ילדים עלולה להיות קשה מאוד, לתייגו ולדרדרו לעולם הפשע שעה שיהא זה מאסרו הראשון מאחורי סורג ובריא. במצב דברים זה תהא בשליחת הנאשם למאסר מאחורי סורג ובריא גם פגיעה קשה במשפחתו של הנאשם ובילדיו שעה שאשת הנאשם (המשיבה בבקשה לחילוט הרכב) והנאשם תיארו הקושי שחוותה המשפחה בתקופת מעצר הבית.

יחד עם זאת והגם פגיעה כלכלית מתמשכת, לא מצאתי כי פגיעת עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות קשה באותה מידה בנאשם ומשפחתו ואעיר כי הנאשם כבר ריצה בעבר הרחוק עונש מאסר בעבודות שירות ולא צוין בטיעוני ההגנה או בתסקיר שירות המבחן כי עונש זה הטיל מעמסה בלתי נסבלת על כתפי הנאשם.

2. הגם שעברו של הנאשם אינו מכביד הרי שעולה מגיליון הרישום הפלילי ת/12 כי ריצה תקופת מאסר בעבודות שירות בעבר בגין עבירה שלא מתחום עבירות הרכוש.

3. **הנזקים שנגרמו לנאשם מביצוע העבירה ומהרשעתו** - הנאשם שהה תקופה ממושכת יחסית בתנאי מעצר בית מלא, תקופה זו בה גם לא עבד ועל רקע מצבה הכלכלי הקשה הנטען של משפחתו מהווה פגיעה ממשית בחירות הנאשם ומצבו הכלכלי.

4. **נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו, וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב** - הנאשם הודה במיוחס לו בבית המשפט בהזדמנות הראשונה. יחד עם זאת התרשם שירות המבחן כי הנאשם מתקשה להכיר בדפוסי התנהגותו ומשתמש בתירוצים והצדקות להתנהגותו וכן כי גם הבעת החרטה באה על רקע מחירים אישיים שמשלם.

5. **מאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלה** - לא מצאתי כי הנאשם עשה מאמצים טרם גזירת דינו לפצות קורבנות העבירה.

6. **שיתוף הפעולה של הנאשם עם רשויות אכיפת החוק** - לא מצאתי ממש בטענות ב"כ הנאשם כי

הנאשם שיתף פעולה עם חוקריו למן הרגע הראשון שעה שמעיון בת/3, הודעת הנאשם באזהרה מיום 7.2.10 ות/4, הודעת הנאשם באזהרה מיום 10.2.20 עולה כי הנאשם מכחיש המיוחס לו ולסירוגין שותק בחקירה, טוען כי אחר שלקח טרמפ הוא שביצע העבירות ומכאן שאם הודה הנאשם הרי היה זה בחלופ מספר ימי מעצר והכחשת המיוחס לו בחלקים נרחבים בחקירתו.

יחד עם זאת עולה כי הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה בבית המשפט וחסך זמן שיפוטי יקר.

7. **נסיבות חיים קשות של הנאשם שהיתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירה - הגם שהנאשם טען למצב כלכלי קשה והציג ראיות חלקיות לכך הרי שלא מצאתי כי נסיבות חיו כה קשות באופן שיהוו נסיבות חריגות לקולא.**

8. עוד יש לתת את הדעת לשיקול **הרתעת היחיד** בגדרו של המתחם, שעה שהנאשם לא נרתם להליך טיפולי ולא הביע נזקקות טיפולית הגם שקיימת כזו לגישת שירות המבחן. עם זאת מצאתי כי ההליך הפלילי, המעצר ומעצר הבית לרבות הענישה אשר תוטל על הנאשם יש בהם כדי להרתיע מהנאשם מלשוב לסורו.

9. כן יש לתת את הדעת לשיקול **הרתעת הרבים** בגדרו של המתחם, בשים לב לקלות שבהן מבוצעות עבירות רכוש מסוג התפרצות לרכב, גניבה מרכב לרבות באתרי בילוי מרוחקים ועבירות מרמה באמצעות כרטיסי חיוב.

לאור כל האמור לעיל מצאתי כי יש לתת במסגרת קביעת העונש הראוי בעניינו של הנאשם משקל של ממש לשיקולי הגמול והרתעת היחיד והרבים. יחד עם זאת מצאתי כי יש לתת משקל גם להיעדר עבר מכביד לרבות היעדר עבר בביצוע עבירות רכוש, הפגיעה הקשה שתיגרם לנאשם ומשפחתו באם ישלח למאסר מאחורי סורג ובריו לרבות הפגיעה שחוו בתקופת מעצר הבית הממושכת יחסית, הודאתו בבית המשפט בהזדמנות הראשונה, מצבו הכלכלי שאינו שפיר ומדיניות הענישה הנוהגת אשר כוללת מנעד רחב של עונשים בנסיבות דומות.

לענייננו אפנה אף להמלצות הועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים אשר פרסמה המלצותיה באוגוסט 2015 ואשר עמדה על הנזק החברתי והשיקומי המוכח שבכליאת עבריינים, למעט המקרים בהם נדרשת הרחקת עבריינים לצורך הגנה על החברה מפני ביצוע עבירות נוספות ולא כך הוא במקרה שבפני.

כל אלו ממקמים העונש הראוי במדרג הנמוך עד הבינוני של מתחם העונש ההולם. זאת באופן שיוטל על הנאשם עונש מאסר בעבודות שירות לתקופה ממושכת אשר תיתן מענה הולם לעקרונות הגמול וההרתעה לצד שיקולי הענישה המקלים לעיל.

עתירת המאשימה לחילוט הרכב באמצעותו בוצעו העבירות :

במסגרת הדיון בבקשת המאשימה לחילוט הרכב נשמעו עדויות המשיבה - אשת הנאשם שהרכב מושא הבקשה רשום בבעלותה ועדות הנאשם.

אין חולק כי באמצעות הרכב מושא הבקשה בוצעו העבירות מושא כתב האישום והדבר עולה הן מטיעוני הצדדים והן מעובדות כתב האישום המתוקן.

המסגרת הנורמטיבית :

סעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 קובע כי -

"(א) על אף האמור בכל דין, רשאי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32 או שהגיע לידי המשטרה כאמור בסעיף 33, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ; דין צו זה כדין עונש שהוטל על הנאשם. "

שלושה תנאים מציב המחוקק לצורך סמכותו של בית המשפט להורות על חילוט תפוס :

א. הנאשם, שהינו בעל הרכב, הורשע בדינו;

ב. הרכב נתפס על ידי המשטרה (על פי הוראות הפקודה);

ג. הרכב סייע לנאשם לבצע את העבירות בהן הורשע;

באשר לנטל הראייה להוכחת בעלות לפימסעיף 39 לחסד"פ נקבע בפסיקת בית המשפט העליון כי נטל זה הינו על פי מאזן ההסתברויות במשפט האזרחי וזאת במסגרת פסק הדין בתיק רע"פ 5776/05 אודי ראובן נ' מ"י, פורסם במאגרים המשפטיים (31.7.05) :

"(3).באשר לעניין לגופו, כידוע, נטל הראייה לפי סעיף 39 להוכחת הבעלות, במסגרת הליכים הקשורים בהכרעה בגורל התפוס, הוא על פי מאזן ההסתברויות במשפט האזרחי; ע"פ (ירושלים) 2024/98 מדינת ישראל נ' חמיס (לא פורסם), וההנמקה שם (הנשיא זילר, השופט - כתארו אז - דוד חשין והשופט צור); כן ראו ע"פ 1298/93 בנק לאומי נ' מדינת ישראל, פ"ד מ"ח(3) 238, 245 (השופט - כתארו אז - מצא) ודומני שהרציו של פסק דין זה, הדן בצד שלישי נפגע, יפה כוחו גם לגבי בקשת הצדדים הישירים, אם המבקש - להשבת התפוס, ואם המדינה - לחילוט, שכן בסופו של דבר בעניינים ממוניים עסקינן; ראו גם שלגי וכהן סדר הדין הפלילי (מה' 2, 448-449). בהיקש לעניין חילוט לפי פקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), תשל"ג-1973, ראו והשוו גם ע"פ 7376/02, ע"א 7338/02 כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(4), 558 (השופטת חיות). לעניין סעיף 36 לפקודה הקרוב בנושאו, ראו ע"פ 425/87 שוקרי נ' מדינת ישראל, פ"ד מב(1) 732, 737-738 (השופט בייסקי), 742 (המשנה לנשיא בן-פורת); ראו גם שלגי וכהן שם 69-70 וכן 448. נטל השכנוע לענייננו רובץ על התביעה, אך משזו הרימה אותו, עובר הנטל אל הצד שכנגד (ראו בש"פ 6942/97 ריברה נ' מדינת ישראל (לא פורסם) (השופט

- כתארו אז - מצא); כן ראו קדמי, על סדר הדין בפלילים (תשס"ג), 533-528; ועוד, ראו בש"פ 2671/01 סיני נ' מילרה ואח', פ"ד נה(4) 176 (השופט אנגלרד) וסקירת ההתפתחות ההיסטורית שם. אכן, כדברי חכמים, "זה כלל גדול בדין, המוציא מחברו עליו הראיה" (בבלי, בבא קמא מ"ו, א'; רמב"ם הלכות נזקי ממון, ט', ב'-ג'). לענייננו, הגם שפיסית מצויים הכספים בחזקת המדינה, היא - במישור המהותי - "המוציא מחברו".

מן הכלל אל הפרט :

לאחר שמיעת עדות המשיבה - אשת הנאשם מצאתי כי אין בידי לקבל טענת המשיבה כי הרכב מושא הבקשה מצוי בבעלותה הבלעדית שעה שהלכה למעשה הרכב אשר נקנה זמן קצר בלבד טרם עשה בו הנאשם שימוש לביצוע העבירות וטרם מעצרו היה שייך לנאשם ולמשיבה בצוותא וכך גם הבעלות האמיתית בו וזאת מהטעמים כדלקמן :

ראשית, מצאתי כי המשיבה מסרה בחקירתה במשטרה ת/2 כי מי שנוהג ברכב הינם היא והנאשם אשר לדבריה "נוסע עם הרכב לעבודה" ולפעמים היא נוסעת ברכב (שם, עמ' 2 ש' 32-33). עוד השיבה לשאלה אם הרכב נמצא תמיד בשימוש בעלה כאשר הוא בעבודה כי כאשר הנאשם עובד בשעות הבוקר היא מסיעה אותו לעבודה (עם, עמ' 2 ש' 48-50).

אין בידי לקבל תשובתה של המשיבה בעת עדותה בבית המשפט כי רק היא נהגה ברכב וכי בעלה תמיד ישב לידה בעת שנהגה ברכב (עמ' 13 ש' 26 ואילך לפרוטוקול) או כי בהיותה אם לילדים קטנים הסיעה אותו בלילה למקום העבודה (עמ' 15 ש' 4 לפרוטוקול) שעה שכאשר מעמתת התובעת את המשיבה עם נסיעותיו של הנאשם ברכב למקום עבודתו למשמרות צהריים וערב השיבה המשיבה :

ש: וכשהוא עבד משמרות צהריים וערב הוא לקח הרכב

ת: כן

ש: אז לא רק את השתמש ברכב, גם הוא נהג ברכב

ת: כן, כשהוא הלך לעבודה, מה את מסבכת את התיק...

(עמ' 14 ש' 9-12 לפרוטוקול).

עוד מצאתי מקום להעדיף אימרתיה של המשיבה בחקירתה במשטרה ת/2 במחלוקת עובדתית זו על פני עדותה בבית המשפט שעה שניכר כי תשובותיה לחוקר במסמך ת/2 אותנטיות ואינן מוכוונות לבקשת חילוט עתידית, מה גם שהמשיבה בסופו של יום אינה מתכחשת לחלוטין לדבריה ולתוכנם כאמור לעיל.

שנית, לא מצאתי כי יש ברישום הרכב מושא הבקשה במשרד הרישוי על שמה של המשיבה כדי להעיד על כך שלנאשם

אין חלק בבעלות ברכב. זאת בשעה שגם הנאשם העיד בעדותו בבית המשפט כי אינו רושם הטלפון הנייד על שמו בשל חובות ועיקולים שהוטלו בעניינו (עמ' 21 ש' 8 ואילך) ובהחלט לא מן הנמנע כי גם רישום הרכב לא בוצע על שמו מטעם זה ממש שעה שמדובר בנכס העולה עשרות מונים בשווי על טלפון נייד. מסקנה זו מתחזקת על רקע תשובתו של הנאשם כי אשתו מטפלת בכל העניינים הרכשיים והכספיים וכי גם עבור הרכב התכוון לשלם אלא שמעצרו וההליך הפלילי מנע זאת ממנו (ר' עמ' 21 ש' 29-35 לפרוטוקול).

שלישית, לא הובאה ולו ראיה אחת בודדת כי אביה של המשיבה רכש הרכב בכספו, האב לא העיד על כך במסגרת הבקשה לחילוט הרכב ומדובר באסמכתאות אשר חזקה על הנאשם והמשיבה כי ניתן היה להגישן בקלות יחסית וכי מצויות הן בהישג ידם.

ב"כ המשיבה הלין כי לא ניתנה לו ההזדמנות להעיד מטעמו את אבי המשיבה אך אין לב"כ המשיב אלא להלין על התנהלות ההגנה בנושא שעה שלא יכול להיות חולק כי מלכתחילה לא התכוונו המשיבה והנאשם להעיד את אבי המשיבה והדבר עולה אף מתשובתו המפורשת של ב"כ המשיבה לשאלת בית המשפט בנושא, האב נכח באולם בית המשפט בעת שמיעת עדותה של המשיבה ורק לפני משורת הדין התיר בית המשפט העדת הנאשם במסגרת הבקשה, עדות אשר גם היא לא התבקשה כלל מטעם ב"כ המשיבה או ב"כ הנאשם עד סיום העדתה של המשיבה בבקשה.

באשר לנסיבות הנטענות של רכישת הרכב ובעלות הנאשם יחד עם המשיבה ברכב מסר הנאשם בעדותו במשטרה ת/4 כי הרכב נרכש בשיקים של אשתו והוא משלם כל חודש 2,500 ₪ (ר' ת/4 עמ' 3 ש' 27-28) כאשר אינו מזכיר כלל את חלקו הנטען של אבי המשיבה ברכישת הרכב. מכאן כי שמו של האב הועלה רק לאחר החקירה המשטרתית וללא כל התייחסות מצד הנאשם לאב בגירסה שמסר.

זאת ועוד, גם אם הייתי מתרשם כי אבי המשיבה רכש הרכב עבור בתו (ולא כך הדבר) הרי שלא הוכח בפני כי הדין האישי החל בעניינם של הנאשם והמשיבה אינו מקנה זכויות לנאשם ברכב מתוקף היותם בני זוג.

יחד עם זאת ובשוקלי ההלכות הנוגעות בחילוט תפוסים אשר שימשו לביצוע עבירות ובהינתן הנסיבות בתיק שבפניי מצאתי כי אין מקום להורות על חילוט הרכב מושא הבקשה וכי ניתן להשיג תכליות החילוט גם באמצעים מידתיים יותר ופוגעניים פחות בנאשם ומשפחתו.

ב"כ המאשימה הפנתה להחלטת מותב זה בתיק ת"פ 37692-10-19 (שלום טבריה) מדינת ישראל נ' גבן, פורסם במאגרים המשפטיים (21.6.20) אשר ערר בגינה נדחה (עפ"ג (שלום נצרת) 7408-08-20, פורסם במאגרים המשפטיים (27.10.20). עם זאת לא מצאתי כי ניתן להקיש ממקרה זה למקרה שבפני שעה שבפסק הדין בתיק 37692-10-19 ציין בית המשפט במפורש כי עסקינן בנאשם אשר הינו "שוד מועד" אשר בעברו עבירות רכוש חמורות הדומות לאלו בהן הורשע בתיק הנוכחי וכי גם הרכב מושא בקשת החילוט כמוהו כ"שוד מועד" שעה שהנאשם ביצע עבירות דומות בעבר עם אותו רכב ממש, שאז שוחרר הרכב התפוס להחזקתו והנאשם המשיך לעבור עבירות נוספות באמצעותו.

בעניינו של הנאשם שבפני לא ניתן לטעון כי הינו "שור מועד" שעה שהעבירות מושא כתב האישום המתוקן הינן עבירות הרכוש היחידות בגין הורשע בחייו, הגם שמדובר בעבירות שבוצעו ביותר ממועד אחד הרי שמדובר בשני מועדים סמוכים בלבד ולא במסכת עבירות ולא נטען מכאן כי הנאשם ביצע עבירות נוספות או קודמות באמצעות רכב.

משכך הם פני הדברים, מששוכנעתי כי חילוט הרכב יפגע פגיעה קשה בבני משפחת הנאשם, שוויו הגבוה יחסית אל מול המצוקה הכלכלית בה נתונים הנאשם ובני משפחתו וקיומם של אמצעי הענישה החלופיים בדמות קנס ופיצוי העומדים לרשות בית המשפט ואשר יש בהם כדי להשיג התכלית הענישתית והמניעתית תוך מתן משקל לשוויו של הרכב באמצעותו בוצעו העבירות בעונש הקנס שיוטל על הנאשם בתיק, מצאתי כי על בית המשפט לערוך איזון בין כלל השיקולים הנ"ל וכי רכבו של הנאשם יושב לידי ולא יחולט בכפוף לאמור לעיל.

הקנס הכספי

מדובר בעבירות כלכליות שבוצעו למטרת רווח כספי, ומכאן שראוי להטיל ענישה כלכלית בגין. עוד מצאתי כאמור לעיל כי על סכום הקנס לגלם ההתחשבות שגילה בית המשפט בנאשם שעה שלא הורה על חילוט הרכב באמצעותו בוצעו העבירות ושוויו הרכב שאינו נמוך, כפי שהוכח במשפט. כמו כן מצאתי לתת משקל מסוים לרכיב המאסר שיוטל על הנאשם בתיק זה ומצוקתו הכלכלית של הנאשם אשר צפויה להימשך נוכח תקופת מאסר זו.

באשר להטלת פיצויים וגובהם נפסק כי אין גובה הפיצוי נגזר או מושפע ממצבו הכלכלי של הנאשם ור' קביעת בית המשפט העליון בע"פ 5761/05 - **וחידי מג'דלאוי נ' מדינת ישראל ואח'**, פורסם במאגרים המשפטיים (24/07/2006):

"(2) לגוף הדברים, אין הסכום קשור מטבעו ביכולתו הכלכלית של החייב, כשם שבמשפט אזרחי אין בודקין בקביעת חיוב את יכולתו של החייב, ובהליך אזרחי דבר אחרון זה הוא עניין להוצאה לפועל לענות בו; ולכן הנושא שהעלה בא כוחו המלומד של המערער כעיקר טיעונו, קרי, אי יכולתו הכלכלית של שולחו, אינו יכול לשמש אמת מידה"

ור' לעניין זה קביעת בית המשפט העליון בתיק 3311/17 קשוע נ' מ"י, פורסם במאגרים המשפטיים (12/6/17):

"עוד יש להזכיר כי, ככלל, יכולותיו הכלכליות של הנאשם לא אמורות להילקח בחשבון לצורך קביעת שיעור הפיצוי הראוי (עניין בן פורת; ע"פ 1287/14 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (5.8.2015)). לא למותר הוא לציין, כי למבקש שמורה הזכות לפנות אל המרכז לגביית קנסות, בבקשה לדחיית מועדי התשלום או לפריסה נוספת של סכומי הפיצויים, בהתאם להוראת סעיף 5ב לחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, התשנ"ה-1995."

בהטלת רכיב פסילת רשיון הנהיגה על הנאשם נתתי דעתי מחד גיסא לחומרת העבירות אשר בוצעו על ידי הנאשם באמצעות כלי רכבו ומאידך גיסא לצורך בשיקום הנאשם והסיכוי הנמוך כי יבצע עבירות רכוש באמצעות כלי רכב שאינו רכב פרטי אלא משמש לעבודה בלבד.

אשר על-כן, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. מאסר בפועל לתקופה של תשעה חודשים אשר ירוצה בעבודות שירות. הנאשם ירצה את עבודות השירות בהתאם לחוות הדעת שהתקבלה.
- תחילת עבודות השירות ביום 2.2.21 שעה 08:00 הנאשם יתייצב במועד זה במשרדי הממונה על עבודות השירות בטבריה.
- הנאשם מוזהר כי במהלך עבודות השירות יהיה הנאשם נתון במעקב של בדיקות שתן. סירוב לעריכת בדיקת שתן או בדיקה עם ממצאים חיוביים, שתיית אלכוהול או הגעה בגילופין יהוו עילה להפסקה מנהלית וריצוי יתרת המאסר בפועל מאחורי סורג ובריא.
- כמו כן הובהר לנאשם כי מדובר בתנאי העסקה קפדניים וכל חריגה מכללים אלו יש בה כדי להפסיק את עבודות השירות וריצוי יתרת העונש במאסר בפועל מאחורי סורג ובריא.
- ב. מאסר על תנאי לתקופה של 5 חודשים והתנאי הוא כי במשך 3 שנים החל מהיום לא יעבור עבירת רכוש מסוג עוון למעט החזקת רכוש חשוד כגנוב ויורשע בגינה בתקופת התנאי או לאחריה.
- ג. מאסר על תנאי לתקופה של 10 חודשים והתנאי הוא כי במשך 3 שנים החל מהיום לא יעבור עבירת רכוש מסוג פשע ויורשע בגינה בתקופת התנאי או לאחריה.
- ד. קנס בסך 15,000 ש"ח או 150 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב - 10 שיעורים חודשיים שווים ורצופים, תשלום ראשון עד יום 1.8.21 ובכל 1 לחודש ועד התשלום המלא בפועל. אי תשלום אחד מהשיעורים, יעמיד את היתרה לפירעון מיידי.
- ה. הנאשם ישלם פיצוי ע"ס 2000 ₪ למתלוננת הגב' שלי אן אוקסמן ת.ז. 208076505. הנאשם ישלם פיצוי ע"ס 2000 ₪ למתלונן מר דניאל יצחק ת.ז. 319097952. הנאשם ישלם פיצוי ע"ס 2000 ₪ למתלונן גב' אביטל אחיאל ת.ז. 325110856.
- סכומי הפיצוי יופקדו בקופת בית המשפט עד יום 1.5.21 .
- ז. אני פוסל את הנאשם מלנהוג ברכב מנועי ו/או להחזיק ברישיון נהיגה למשך 12 חודשים החל מרגע זה (השעה כעת 11:22). יחד עם זאת הפסילה תסויג באופן שאינה תקפה לנהיגה במשאית או מלגזה.

פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך 12 חודשים ואולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור בתוך תקופה של 3 שנים מהיום עבירת רכוש או מרמה שבוצעה תוך הסתייעות ברכב.

לאור ההחלטה לעיל אני מורה על השבת רכב מסוג טויוטה קורולה ל.ז 58-481-30 לידי הנאשם. הרכב יושב לחזקת הנאשם תוך 7 ימים מיום מתן גזר הדין.

מוצגים ארנק ורישיון נהיגה להחזיר לבעלים.

המזכירות תעביר ההחלטה לעיון הממונה על עבודות השירות.

המאשימה תעדכן המתלוננים בתוכן החלטה זו.

זכות ערעור לבית משפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ב כסלו תשפ"א, 08 דצמבר 2020, במעמד ב"כ המאשימה, הנאשם ובא כוחו.